

Παραμυθοσαλάτα

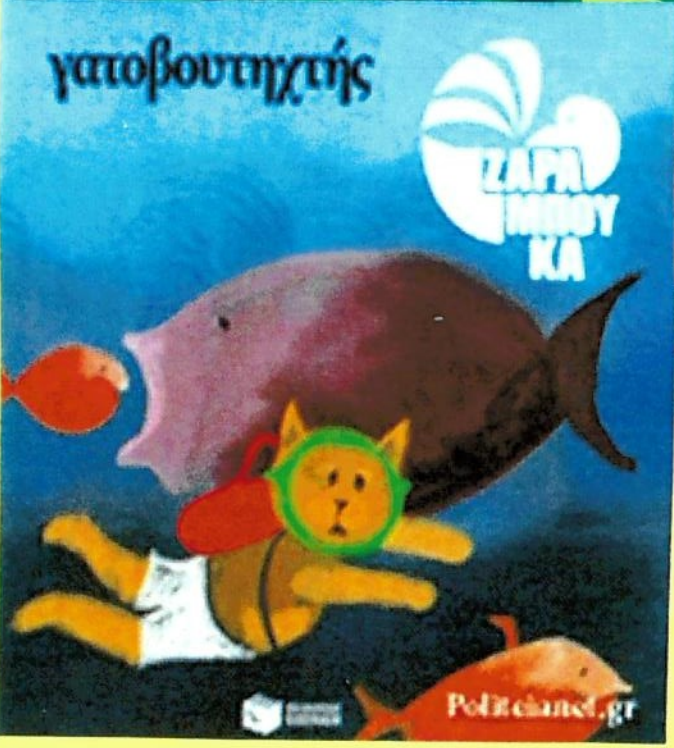
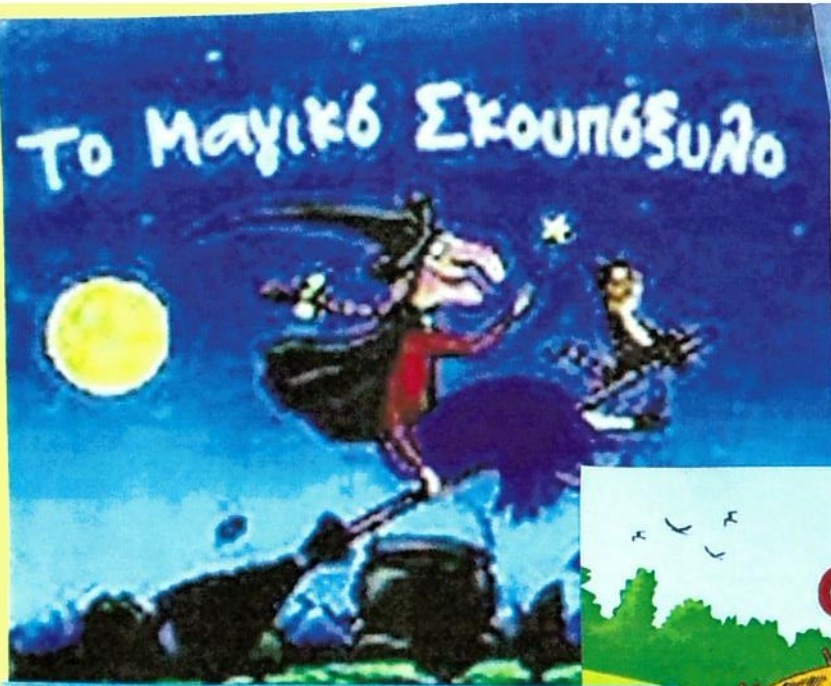
2^ο Νηπιαγωγείο Αυλώνα

Ολοήμερο Τμήμα

02/04/2023

Παγκόσμια ημέρα βιβλίου

Μια φορά και έναν καιρό,
παραμύθια παλιά μα και καινούργια,
γνωστά μα και άγνωστα,
βγήκαν από τη θέση που είχαν στα ράφια της βιβλιοθήκης
του 2ου Νηπιαγωγείου Αυλώνα και μπερδεύτηκαν.
Μπερδεύτηκαν οι σελίδες, οι εικόνες, τα χρώματα.
Μπερδεύτηκαν οι ήρωες, τα τοπία, οι περιπέτειες.
Όλα έγιναν μια σαλάτα!!!

Ναι!!! Μια ΠΑΡΑΜΥΘΟΣΑΛΑΤΑ!

Αυτό αποφάσισαν οι μαθητές και οι μαθήτριες του σχολείου και έτσι έγινε! Ένωσαν διαφορετικά τις εικόνες των παραμυθιών και όλοι πρότειναν ιδέες. Η ιστορίες είχαν πια άλλο νόημα. Απ' ότι φαίνεται, τα παιδιά φέρνοντας τα πάνω κάτω και τα μέσα έξω, περιέγραψαν το νόημα της φίλιας.
Ας το απολαύσουμε!!!

Οι συγγραφείς

Μαριαλένα, Γιάννης, Αλεξάνδρα, Κατερίνα, Φρειδερίκη, Άγγελος, Στέλιος

Μύδι μύδι παραμύδι, το κουκί και το ρεβίθι . . .

μα ναι τώρα που το λέω, ο Κοντορεβιθούλης εκεί που περπατούσε και περπατούσε άρχισε να πιστεύει ότι χάθηκε. Στάθηκε λίγο να ξαποστάσει και να καταλάβει που βρισκόταν.

Μονολογώντας είπε: «Κάτι περίεργο συμβαίνει. Τίποτα δεν μοιάζει με το δάσος που βρίσκεται κοντά στο σπίτι μου.

- Μα τι είναι αυτό;» φώναξε με απορία και έκπληξη! Κοίταξε τη γη, σήκωσε το κεφάλι ψηλά, γύρισε το σώμα του γύρω γύρω και το μόνο που έβλεπε ήταν χιόνι!

Τι χαρά! Άρχισε να φτιάχνει χιονόμπαλες και να τις πετάει στον αέρα, ύστερα έφτιαξε ένα χιονάνθρωπο αλλά σταμάτησε μετά από λίγο γιατί το κρύο ήταν τσουχτερό.

Συνέχισε το περπάτημά του μέχρι να βρει κάποιο σπιτάκι εκεί κοντά.

«Δεν μπορεί, κάποιος θα με φιλοξενήσει» σκεφτόταν.

Κουρασμένος όπως ήταν και νυσταγμένος, τρίβει τα ματάκια του. Όπως κοιτάει στο βάθος τι να δει! Ξανατρίβει τα ματάκια του!

- Καλέ! Ένα παλάτι! Μα τι κάστρο μεγάλο!

Τρέχει με όλη του τη δύναμη προς αυτό και μόλις φτάνει στη μεγάλη του πύλη, ξανατρίβει τα ματάκια του και τα γουρλώνει.

Το παλάτι ήταν όλο από πάγο! Η μεγάλη του πόρτα ανοίγει και από εκεί βγαίνει μια όμορφη πριγκίπισσα!

- «Καλώς όρισες μικρό αγόρι. Πέρνα μέσα» είπε η πριγκίπισσα, που στα μάτια του Κοντορεβιθούλη έμοιαζε με χιονονιφάδα.

- «Είμαι η Έλσα» του συστήθηκε. «Εσένα πως σε λένε»;

- «Εγώ είμαι ο Κοντορεβιθούλης μεγαλειότητά μου» της απάντησε και υποκλίθηκε.

- «Θα μπορούσατε να μου δώσετε για σήμερα ένα ζεστό κρεβατάκι; Δεν θα σας ενοχλήσω. Α! και λίγο φαγάκι;», είπε με παράπονο.

Η Έλσα τον έβαλε μέσα στο παγωμένο κάστρο της. Το παιδί κοιτάζει γύρω του. Τίποτα παρά μόνο πάγος.

- «Μην ανησυχείς» του λέει η Έλσα. Η αδελφή μου η Άννα έχει ζεστές κουβέρτες και καλτσάκια. Πρώτα όμως να φας κάτι και μετά να ξεκουραστείς.

Το παιδί την ακολούθησε και έτσι και έγινε. Έφαγε το πιο ωραίο γεύμα που είχε φάει ποτέ!!!

Μπορείτε να μαντέψετε; Μμμ . . . ναι! Έφαγε το πιο ωραίο παγωτό! Είχε όλες τις γεύσεις, γρανίτα χωνάκι και frozen σιρόπι βατόμουρο!

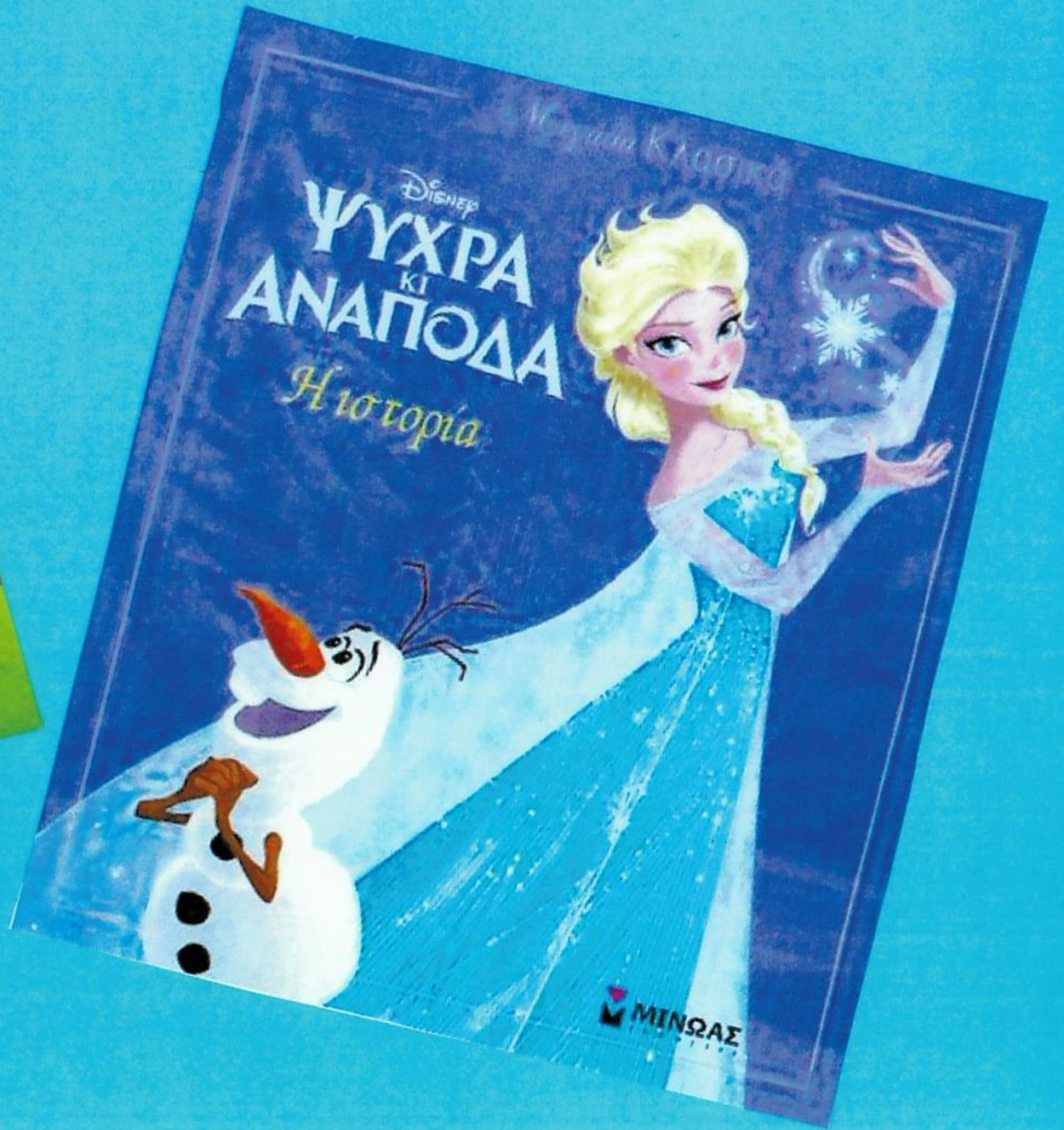
Στη συνέχεια η Άννα, η αδελφή της Έλσα, σκέπασε τον Κοντορεβιθούλη με 5 κουβερτούλες και του φόρεσε 3 ζευγάρια καλτσάκια και τον άφησε να ονειρεύεται παραδεισένια παγωτά!

Δεν τον ένοιαζε πια το δάσος, το μονοπάτι, τα πετραδάκια, το σπίτι του. Μετά από αυτήν την επίσκεψη η ζωή του θα άλλαζε. Πως;

Είναι μυστικό!!!

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

Ένα μαγικό σκουπόξυλο, μια φορά και έναν καιρό, συναντάει τη Μαγισσούλα του, ένα σκύλο, μία γάτα, έναν παπαγάλο και ένα μαγικό ραβδί!

Με μαγικό τρόπο στη στιγμή, όλοι έγιναν φίλοι και ταξίδι στη χώρα της αγάπης ξεκινούν.

Εκεί που πετούν ψηλά πάνω από τα δέντρα, λίγο πιο κάτω από τα σύννεφα, το μαγικό ραβδάκι χάνει την ισορροπία του και πέφτει!

Κάπου εκεί γύρω μάζευαν άχυρα, ξύλα και τούβλα τα τρία γουρουνάκια. Το ραβδάκι που ήταν και λίγο γυαλιστερό και φωτεινό, άστραψε και τράβηξε την προσοχή τους.

Χοροπήδησαν από τη χαρά τους τα αδελφάκια!

- «Έχω μια τέλεια ιδέα αδελφια μου» λέει το ένα γουρουνάκι στα άλλα δύο.

- «Τι λέτε να κτίσουμε το σπιτάκι μας με μαγικό τρόπο»;

Όλα χοροπήδησαν ζητωκραυγάζοντας! Έκαναν οικογενειακό συμβούλιο και αποφάσισαν πως το μαγικό τους σπιτάκι θα ήταν όπως ένα ουράνιο τόξο! Θα έμοιαζε με ένα σπίτι κανονικό όπως τα άλλα, όμως θα ήταν πολύχρωμο με όμορφα στολίδια σαν βροχή και σύννεφα κοντά στην καμινάδα! Έτσι και έγινε!

Εν τω μεταξύ, η μάγισσα με τα ζώα της, στεναχωρημένοι έψαχναν το ραβδάκι τους.

- «Μπλινγκ μπλινγκ», «Πουφ και παφ», «Ντλιν ντλον» του φώναζαν από ψηλά. Αλλά τίποτα. Αυτό δεν φαινόταν πουθενά. Λες και το κατάπιε η γη. Ξάφνου βλέπουν το περίεργο πολύχρωμο συννεφένιο αστραφτερό σπιτάκι στο βάθος!

- «Αχα!» φώναξε η μαγισσούλα! «Αυτό είναι σίγουρα αποτέλεσμα του μαγικού μου ραβδιού»!

Προσγειώθηκαν, κατέβηκαν από το σκουπόξυλο και πήγαν κοντά. Πρώτος προσπάθησε να μπει στο σπίτι για ανίχνευση ο σκύλος.

- «Άστο πάνω μου» λέει με σιγουριά. Έχω μύτη τρομερή και με ένα σνιφ και μ' ένα σναφ θα το βρω το ραβδάκι στο λεπτό».

Μπήκε κρυφά από το παράθυρο και αθόρυβα - όσο μπορούσε ένα σνιφ και ένα σναφ να είναι- έψαχνε το ραβδί το μαγικό.

Τα τρία γουρουνάκια που είχαν καταλάβει τι είχε συμβεί και μάλιστα είχαν δει από τη μαγική τους φούσκα τη μάγισσα να προσγειώνεται με το σκουπόξυλό της, είχαν πιστέψει ότι είναι μια κακιά μάγισσα και δεν είχαν σκοπό να την αφήσουν να μπει στο σπιτάκι τους.

Βέβαια ούτε που κτύπησε την πόρτα-τοκ τοκ- ή έστω το κουδούνι βρε αδελφέ- ρινγκ ρινγκ! Έβαλε κρυφά το σκυλί της μέσα στο ξένο σπίτι. Τι να σκεφτούν με το δίκιο τους τα γουρουνάκια. Έτσι έβγαλαν σιγά σιγά το σκυλάκι έξω με τρόπο.

Η Μαγισσούλα κοκκινίζει, φυσάει και ξεφυσάει!

-«Αχ γουρουνάκια μου, αφήστε με να μπω. Έχετε κάτι δικό μου. Θα το πάρω και θα φύγω ήσυχα. Τοκ τοκ, ανοίξτε μου»!

-«Μάγισσα κυρά Μάγισσα δεν θα μπεις στο σπίτι μας. Καλύτερα να φεύγεις», της απάντησαν εκείνα.

Τότε η γατούλα μπήκε μέσα στο σπιτάκι από ένα φεγγίτη, αλλά όπως και το σκυλάκι, βγήκε έξω κυνηγώντας ένα μαγικό φωτάκι που έτρεχε μια εδώ και μια εκεί. Τα γουρουνάκια την ξεγέλασαν για τα καλά με το μαγικό φακουδάκι τους.

Τα γουρουνάκια για ασφάλεια έκρυψαν το ραβδί στην ντουλάπα τους. Την κλείδωσαν και πήραν το κλειδί.

Ήρθε όμως η ώρα του παπαγάλου να μπει μέσα στο συνεφένιο πολύχρωμο σπιτάκι. Με προσοχή κατέβηκε από την καμινάδα.

Ο παπαγάλος κατάλαβε που ήταν το ραβδάκι, αφού αυτό στριμωγμένο στα ρούχα έκανε ντον ντον αντί για ντλιν ντλον. Πλησίασε και με το γαμψό του νυχάκι άνοιξε την πόρτα της ντουλάπας. Τον βοήθησε και το ράμφος του, βεβαίως βεβαίως.

Τα γουρουνάκια δεν μπορούσαν να τον πιάσουν. Την ώρα που τον κυνηγούσαν, ο παπαγάλος τους είπε την ιστορία της φίλιας του με τη μαγισσούλα και το ταξίδι όλων στη χώρα της αγάπης και τα 3 γουρουνάκια κατάλαβαν ότι η Μαγισσούλα ήταν καλή. Επίσης κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να κρατήσουν άλλο το μαγικό της ραβδί, αφού η αλήθεια είναι ότι ήταν δικό της, όχι δικό τους.

Αποφάσισαν να την προσκαλέσουν στο σπίτι τους. Φυσικά μαζί της θα ερχόταν ο σκύλος και η γάτα. Θέλησαν να γιορτάσουν τη γνωριμία τους και να την ευχαριστήσουν που μέσω της μαγείας της απέκτησαν ένα τόσο όμορφο και ξεχωριστό σπίτι. Όλοι μαζί έκαναν ένα πάρτι και γιόρτασαν τη φίλια τους με μεζεδάκια, τούρτα, μπαλόνια και παιχνίδια.

Όλη αυτή η καλοσύνη που έδειξαν ο ένας για τον άλλον, έγινε συνεφόσκονη που φούσκωσε ένα μπαλόνι, που μπορούσε να πάει τη μαγισσούλα και τους φίλους της πιο γρήγορα στη χώρα της αγάπης!

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

... δώσε κλώτσο να γυρίσει ... στο βυθό να αρχινήσει παραμύθι ... τρια λα λι τρια λα λο με ένα χαρούμενο σκοπό!
Ένα ψάρι μοναδικό με λέπια όλο χρώματα που ασημίζουν και χρυσίζουν και λαμπυρίζουν στο νεράκι το αλμυρό, κολυμπάει μοναχό.
Όλοι το ξέρουν με το όνομά του! Ο Ασημάκης το πολύχρωμο ψαράκι!
Εδώ που τα λέμε ... ο Ασημάκης ήταν λίγο ψηλομύτης. Τι θα πει αυτό; Όταν τ' άλλα ψαράκια τον πλησίαζαν για να παίξουν μαζί του, όμως εκείνος δεν τα ήθελε. Τα κοιτούσε με περιφρόνηση και κολυμπούσε μακριά. Μερικές φορές τα μικρά ψαράκια τον κοιτούσαν με θαυμασμό και του ζητούσαν να τους χαρίσει ένα πολύχρωμο λέπι. Ο Ασημάκης τίποτα! Δεν μοιραζόταν ούτε ένα λέπι!
Μια μέρα λοιπόν που κολυμπούσε μόνος τους και έκανε αγώνες ταχύτητας με τον εαυτό του, τι να δει! Γούρλωσε τα ψαρίσια μάτια του! Ένας γάτος με μάσκα και βατραχοπέδιλα! Κολυμπούσε καλύτερα από ψάρι, καλύτερα από σαλάχι, καλύτερα και από τον ίδιο!
Την ίδια στιγμή ο γατούλης, αντιλαμβάνεται στο βάθος του βυθού το πολύχρωμο ψαράκι να τον κοιτάει. Με ένα τσαφ κοντεύει να το φτάσει.

- «Μα τι ψαράκι περίεργο και διαφορετικό» σκέφτηκε.

- «Τώρα που το σκέφτομαι θα πρέπει να έχει ωραία γεύση» είπε και άρχισε να φαντάζεται το ψάρι στα κάρβουνα με λαδολέμονο.

- «Βρε λες να έχει διαφορετική γεύση κάθε του λέπι;» σκέφτηκε φωναχτά μέσα από τη μάσκα και τότε πολλές μπουρμπουλήθρες βγήκαν από τον αναπνευστήρα του. Χωρίς δεύτερη σκέψη ξεκίνησε να κολυμπά γρήγορα προς το μέρος του Ασημάκη.

Το ψαράκι δεν κουνήθηκε. Μόλις ο γάτος έφτασε κοντά, ο Ασημάκης του είπε: «Δεν είσαι ψαράκι εσύ. Μοιάζεις με γάτα. Πως σε λένε;».

Ο γατούλης απάντησε: «Είμαι ο γατοβουτηχτής! Εσύ ποιος είσαι;». Το ψάρι του συστήθηκε αλλά από την κουβέντα που ξεκίνησαν

άρχισε να νιώθει περίεργα. Δηλαδή άσχημα. Δηλαδή χωρίς δεύτερη σκέψη το έβαλε στα πόδια.

Χαμός στο βυθό. Το έμαθαν όλοι! Τον Ασημάκη τον κυνηγάει μια γάτα να τον φάει!

Το σοφό χταπόδι μπαίνει στη μέση και σώζει την κατάσταση. Η λύση που προτείνει είναι να τα βρούνε. Να γίνουν φίλοι.

Μα πως ο Ασημάκης δεν ξέρει τι θα πει φίλος. Ο γατοβουτηχτής δεν θέλει το ψαράκι για φίλο του. Θέλει ένα μοναδικό γεύμα!

Τι λέτε να γίνει παιδιά;

Ο Ασημάκης στεναχωρημένος που καταλαβαίνει ότι δεν έχει κάποιον να τον αγαπάει και να τον προσέχει γιατί δεν ήθελε να παίξει με

κανένα ψαράκι και να μοιραστεί τα λέπια και τα χρώματά του, αποφασίζει να φερθεί διαφορετικά. Χαρίζει στο γάτο ένα όμορφο κοχύλι που μέσα του κρύβει ένα πολύχρωμο μαργαριτάρι που λαμπυρίζει στα χρώματα του ουράνιου τόξου.

- «Μη με φας κύριε Γατοβουτηχτή!» του λέει με παράπονο. «Δέξου το δώρο μου και σκέψου μήπως θέλεις να γίνουμε φίλοι. Θα μπορούσαμε να παίζουμε κυνηγητό, να ζωγραφίζουμε με νερομπογιές όμορφες εικόνες του βυθού, να ψάχνουμε για ναυάγια».

Ο Γατοβουτηχτής βρήκε τις ιδέες του μικρού ψαριού φανταστικές.

- «Γιατί όχι;» απάντησε και πατούσα με πτερύγιο, ξεκίνησαν μια βόλτα στον ωκεανό μαζί με τ' άλλα ψαράκια και ζωάκια της θάλασσας.

Και οι περιπέτειες τους ακούγονται μέχρι και σήμερα!

Δύο φορές και έναν καιρό . . . δύο λύκοι φοβεροί και τρομεροί . . .

ο λύκος που ποτέ δεν βρήκε το μαγικό σπιτάκι που έκτισαν τα 3 γουρουνάκια και ο λύκος που ήθελε να παγιδεύσει την Κοκκινোসκουφίτσα, συναντήθηκαν στο δάσος.

- «Γεια σου λύκε και κυρ λύκε» λέει ο λύκος στον Κοκκινোসκουφολύκο!

- «Γεια σου και σε εσένα» απάντησε εκείνος.

- «Τι λες φίλε μου να κάνουμε; Όπου να 'ναι θα περάσει από εδώ η Κοκκινোসκουφίτσα για να πάει φαγητό στη γιαγιούλα της. Έλα μαζί μου να φτάσουμε πρώτοι στο σπίτι της γιαγιάς. Εκεί αν θες, φάει εσύ τη γιαγιά και εγώ την Κοκκινোসκουφίτσα», πρότεινε περήφανος για την ιδέα του ο Κοκκινোসκουφολύκος.

- «Είμαι πια γέρος και τα δοντάκια μου δεν μπορούν να μασήσουν καλά. Τι λες φίλε μου να βρούμε ένα άλλο σχέδιο;» του είπε ο λύκος από την ιστορία με τα 3 γουρουνάκια.

Έξυσε το κεφάλι του ο άλλος λύκος. Μα τι διαφορετικό θα μπορούσε να γίνει; Απ' την άλλη, σκέφτηκε πως κάθε φορά στο τέλος χαμένος βγαίνει, όταν ο κυνηγός σώζει τη γιαγιά και την Κοκκινোসκουφίτσα.

- «Τώρα που το σκέφτομαι και εγώ, νομίζω ότι βαρέθηκα η ιστορία με τους λύκους να τελειώνει όπως τελειώνει. Κάθε φορά να είμαστε οι κακοί. Μήπως να κάνουμε κάτι καλό αυτή τη φορά;» μονολογώντας έδωσε το λόγο στον άλλο λύκο.

- «Κοίτα! Και εγώ βαρέθηκα να φυσάω και να ξεφυσάω μέχρι να πέσει το σπιτάκι που έκτισαν τα 3 γουρουνάκια και μετά να τρέχω με την ουρά μου πονεμένη. Βέβαια θα ήθελα να φάω τη σούπα που η Κοκκινোসκουφίτσα πάει στη γιαγιά της, είναι κακό και αυτό;» ρώτησε ο λύκος τον άλλο λύκο.

- «Λένε πως αν δεν τη ζητήσεις και την πάρεις με το ζόρι δεν είναι ευγενικό. Τι θα έλεγες όταν δούμε την Κοκκινোসκουφίτσα να τη ρωτήσουμε;» του πρότεινε ο Κοκκινোসκουφολυκούλης.

Και κουβέντα στην κουβέντα είπαν ιδέες και βρήκαν λύσεις. Σκέφτηκαν ο ένας να πάρει στην πλάτη του την Κοκκινোসκουφίτσα και να την πάει γρήγορα και με ασφάλεια στο σπίτι της γιαγιάς και ο άλλος να κουβαλήσει το καλαθάκι, τα λουλουδάκια και ότι άλλα πραγματάκια είχε μαζί της η Κοκκινোসκουφίτσα. Τότε ίσως, αν περίσσευε λίγη σούπα να τη μοιραζόντουσαν όλοι στο τραπέζι.

Έτσι και έγινε!

Η Κοκκινোসκουφίτσα παρέα με τους δύο λύκους, έφτασε στο σπιτάκι της γιαγιάς. Εκεί έστρωσαν τραπέζι, έβαλαν τη σουπίτσα στα πιατάκια, έκοψαν ψωμάκι, τυράκι και έφαγαν όλοι σαν καλοί φίλοι. Μάλιστα φώναξαν και τον κυνηγό να κάτσει και αυτός μαζί τους.

Άλλωστε όπως λένε: «Όλοι οι καλοί χωράνε»!

Ψέματα ή αλήθεια; Έτσι λεν τα παραμύθια!!!

